

ARSEN BAČIĆ

Kaj so hoteli anti-federalisti

(Primer iz zgodovine ameriške ustavnosti)

Prispevek k razpravi o naravi nove zveze med jugoslovanskimi republikami

Uvod

Po spletu okoliščin, ki bi jim lahko upravičeno rekli zgodovinske, smo v politični in vse bolj tudi strokovni javnosti pričla naglemu porastu zanimanja za nekatere teme, ki so bile doslej drugorazrednega pomena. Eno od vprašanj te vrste je brez dvoma vprašanje o konfederaciji kot obliki povezovanja držav.¹ Razlog za majhno zanimanje za konfederacijo je v stališču, ki je federalni in konfederalni kompleks postavljalo na sledeči način: oblast obstaja po človeku in za človeka, človek ustvarja mero, ki se od njega pričakuje, človeška vizija in želje, ki so z njo povezane, so bile dolgo vklenjene znotraj nacionalnih okvirov. Iskanje najbolj ustrezne socialne ureditve se je doslej v glavnem dogajalo znotraj tega okvira. Sodobno življenje zahteva široke okvire delovanja: problemi se ne morejo v celoti razreševati znotraj nacionalnih meja, od tod ideja »federiranja« neke koherentne celote političnih skupin. Takšna ideja ni nova: podpiral jo je niz razlogov – zgodovinskih, geografskih, socialnih. Od federalizma se pričakuje rešitev celega niza problemov, od ekonomskih do interesno konfliktnih. V tem smislu je cela vrsta skupnosti navdahnjena s federalizmom: od Evropske skupnosti za premog in jeklo, do Organizacije združenih narodov. Vendar je ideja federalizma sčasoma izgubila svojo strogost. Lahko sklepamo, da je njen vpliv v največji soodvisnosti z upadanjem institucij federalne države, ki je bila doslej poosebljanje popolnosti. Po drugi strani se je konfederacijo držav pojmovalo kot zvezo, v kateri upravljavci v različnih državah odstopajo bolj ali manj pomemben del mednarodnih pristojnosti konfederalnim organom. Konfederacija držav pomeni skupino mednarodnega značaja, v kateri države ohranjajo svojo samostojnost. Če obstaja nek centralni organ (Dicta v nemški konfederaciji v preteklosti), morajo biti odločitve v njem sprejete na podlagi soglasja. Konfederacija torej ni neka (centralna) država, ki bi bila različna od svojih članic. To je vodilo k sklepanju, da je taka zveza v bistvu prehodnega značaja, tu države ohranjajo svojo popolno avtonomijo. Če pa obstajajo dejavniki, ki jih trajno vežejo v zvezo, se integrirajo v bolj trdno obliko, v obliko federalne države.

Vse bolj pogoste zahteve političnih dejavnikov v SFRJ, zlasti v Republik

¹ V primerjalno pravni študiji M. Jovičića *Sodobni federalizem*, 1973, se o konfederaciji govori kratko in natančno na str. 21–24 in se razmejuje med federacijo, konfederacijo in unitarno urejeno državo. Strnjeno v definiranju je značilna tudi za avtorje obstoječih učbenikov iz ustavnega in mednarodnega javnega prava.

Hrvaški in Republiki Sloveniji, kjer so po večstrankarskih volitvah prišle na oblast stranke, ki v svojem programu poudarjajo konfederalno naravo zveze med jugoslovanskimi narodi in hočejo politično in v stvarnosti utrditi koncept konfederacije, silijo ustavno pravno teorijo in pravne ter politične znanstvenike nasploh, da ponovno aktualizirajo svoje zanimanje za konfederalni kompleks.² V tem smislu je treba razumeti tudi to delo, ki je skoraj v celoti prikaz ene od pomembnejših knjig v obsežni literaturi, ki tematizira ameriški federalizem. Gre za prikaz knjige Herberta J. Storinga »What the Anti-federalists were for«, znanega po tem, da je pripravil popolno izdajo antifederalističnih spisov.³ Po Storingovih izjavah je bil cilj te monumentalne naloge, da so »prvič v izvorni obliki dostopni vsi bistveni antifederalistični spisi«. Sama knjiga *What the Anti-federalists were for* je uvod v to monumentalno izdajo antifederalističnih spisov v več zvezkih. Ko smo prirejali prikaz te Storingove knjige, smo želeli naš dialog podkrepiti z izkušnjo, ki je upravičeno lahko označimo kot najbolj dramatično izkušnjo v teoriji in zgodovini federalno konfederalnega kompleksa. Temeljni sklep te knjige je, da so antifederalisti izgubili svojo bitko zato, ker so imeli slabše argumente, vendar pa nekatera njihova stališča in načela še vedno igrajo važno vlogo v dialogu nasprotujočih si sil ameriške javnosti o življenju ameriške skupnosti, kajti dialog o obliki in značaju konfederalne pogodbe, o njeni vsebini, o bodočnosti zveze držav,⁴ o kateri se govori z gotovostjo (*dies certus an incertus quando*), pa tudi pogovor o nekem novem federalizmu ter o njegovih evropskih, balkanskih, jugoslovanskih oblikah in vsebini je šele pred nami.

Konservativci

Eno od najbolj opaznih značilnosti v razpravah o ameriški ustavi je bilo konservativno stališče opozicije do sprejemanja ustave. Antifederalisti so namreč v prizadevanju »očetov ustanoviteljev« videli ogrožanje štirih njim najbolj dragocenih vrednot: pravic, politične stabilnosti, načel Deklaracije o neodvisnosti in federalizma.

Antifederalisti so v razpravi o ustavi največkrat očitali pravne nepravilnosti glede postopka, ki je potekal na Philadelphijski konvenciji. V postopkih in predlogih, ki so potekali na konvenciji, so videli ogrožanje »javnega zaupanja«, ki povezuje skupnost in jo oblikuje kot politično telo. Seveda so si bili antifederalisti enotni glede pravic ljudstva, da zamenja svojo vlado, vendar pa so vztrajali pri tem, da vsaka revolucija ogroža politično stabilnost. Antifederalisti so zavračali očitke federalistov, da se oddaljujejo od načela ameriške revolucije in so sami sebe šteli za prave branilce teh načel. Trdili so celo, da je prav *Articles of Confederation* ustavno uresničenje tistih načel, na katerih je slonela revolucija. Namesto, da bi popravil to »staro in spoštovano zgradbo«, kakor so jo imenovali *Articles of*

² Vse do 19. stoletja sta se obe besedi, federacija in konfederacija, uporabljali povsem indiferentno, izraz konfederacija je bil celo bolj v rabi. Sodobniki so pogosto pod nazivom »konfederacije princev« označevali ofenzivno ligo, ki jo je vodil Friderik II. Pruski proti Jožefu II. in v kateri je bil ligi pripisan egalitarni značaj. Tudi Proudhon uporablja te pojme v podobnih zvezah. Definicije sodobnih pravnikov izhajajo iz uporabe teh pojmov v času vojne za ocepitev v Ameriki: tedaj so imenovali federaliste severnjake, ki so bili zagovorniki močne federacije, medtem ko so južnjake, ki so federalni oblasti odrekli vsako pravico, da se vmešava v njihove lastne posle, imenovali konfederaliste.

³ Herbert J. Storing, *What the Anti-Federalist Were For*, The University of Chicago Press, Chicago 1981.

⁴ Prvo natančneje opredelitev hrvaške Pogodbe o zvezi jugoslovanskih držav ali o zvezi držav jugovzhodne Evrope (predlog) in o njegovem razmerju do slovenskega predloga (Možni elementi konfederalne pogodbe) je dal dnevni tisk (Slobodna Dalmacija, Delo).

Confederation, so inovatorji drseli v uničenje celotnega temelja ameriške revolucije. Temeljna značilnost te »old and venerable fabric« je bila federalizem: Articles of Confederation so oblikovali ligo suverenih in neodvisnih držav, katerih predstavniki so se srečevali na kongresu, da bi razpravljali o omejenem številu skupnih vprašanj v sistemu, ki je temeljil predvsem na prostovoljnem sodelovanju. Federalizem je pomenil, da so države primarne, da so enake in da prav na njih sloni glavna teža politične oblasti. Tako je bila obramba federalnega značaja ameriške Zveze najbolj izrazita razsežnost konservativne doktrine antifederalistov. Temeljno načelo ameriške Zveze je bila enakost držav. Tako je Luther Martin v Philadelphiji dokazoval, da je »ločitev od Velike Britanije« postavila trinajst držav v naravno stanje ene do druge: in te so še naprej ostale v takem položaju in so zagovarjale konfederacijo...« Federalisti pa so dokazovali, da kolonije niso razglasile svoje neodvisnosti individualno, temveč združene in da niso nikdar bile neodvisne druga od druge. To stališče so utemeljevali s tem, da je vlada združenih držav v interesu nacije in ne v interesu države. Articles of Confederation so po pojmovanjih federalistov predstavljali nepopolno listino zveze pred njenim nastankom. Federalisti so dokazovali, da je tisto, kar so antifederalisti smatrali za zakonito in tradicionalno pravico, dejansko napačno. To je antifederaliste prisililo, da so začeli razprave o drugih vprašanjih. Nujno je namreč bilo treba razčistiti naslednja vprašanja: kakšni so cilji vlade Združenih držav, kakšni so cilji vlad posameznih držav in kakšni so resnični odnosi med temi cilji in temi vladami.

Majhne republike

Antifederalistična obramba federalizma in primarnost držav članic je slonela na njihovem prepričanju, da med državami in ohranjanjem individualne svobode obstaja neločljiva zveza. Prav ohranjanje te svobode pa je cilj vsake legitimne vlade. Države bi zato morale biti ohranjene, ker so prav one naravni dom individualne svobode. Vlade, ki so bile postavljene, da bi zagotavljale pravice, o katerih govori Deklaracija o neodvisnosti, so bile vlade v državah – članicah. Te so opravljale tiste primarne naloge, za katere se od držav pričakuje, da jih opravljajo. Vlado Zveze dopolnjujejo vlade držav in jim daje tisto dodatno moč, da nobeni od njih ne bi bilo treba iskati lastnih rešitev. V načelu pa je zvezna vlada podrejena vladam držav.

Zakaj mora biti temeljna naloga vladanja opravljena preko enot vladanja, kot so države? Po stališčih antifederalistov je primarni razlog že v vprašanju velikosti. Misli se je, da svobodna republikanska vlada lahko obstaja samo na relativno majhnem ozemlju s homogenim prebivalstvom. Samo majhna republika lahko doseže prostovoljen dostop ljudstva do vlade in prostovoljno priznanje zakonov. Samo majhna republika lahko zagotovi resnično odgovornost vlade ljudstvu. Samo majhna republika lahko oblikuje tako vrsto državljanov, ki bodo uresničevali republikansko vlado. Prav te zahteve so bile osrednji parametri antifederalistične doktrine. Na vsak način so takšne zahteve – vsaka zase – povzročale zaplete glede političnih rešitev. Če izhajamo iz upravičenosti zagovarjanja majhne republike in iz stališča, da Združenim državam Amerike nič bolj ne ustreza kot republikanska vlada, pridemo do jasnega zaključka, da se nikakor ena sama republikanska vlada ne more razširiti preko vsega območja Združenih držav. Koliko pa bi se pokazalo, da je nujno za Združene države vzpostaviti eno republikansko vlado, pa četudi bi bila obremenjena z resnimi pomanjkljivostmi, tedaj bi morali argumenti antifede-

ralistov v korist majhne republike voditi v praktično zmanjševanje določenih pomanjkljivosti. Spoznanje o prednostih majhne republike je lahko v pomoč, da se izognemo najhujšim pomanjkljivostim velike republike. V razpravah med federalisti in antifederalisti sta se srečevali obe vrsti argumentov. Nekateri so enostavno branili idejo majhne republike; drugi so hoteli na podlagi istega teoretičnega vira izboljšati ali zmanjševati nevarnost velike republike, kakršno so zahtevale ameriške okoliščine.

Zveza

Čeprav so se antifederalisti ukvarjali predvsem z individualnimi svoboščinami, za katere so mislili, da so odvisne od republikanskih vrednot, so tudi oni želeli Zvezo, da bi si zagotovili obrambo proti zunanjim sovražnikom, uveljavili in zaščitili ameriško trgovino in zagotovili red med državami. »Prva stvar, ki jo nosim v srcu, je ameriška svoboda, druga je ameriška zveza...«, je govoril Patrick Henry. Tako kot njihovi nasprotniki, so tudi antifederalisti govorili o »ameriški naciji« in »državi«. Zato so se odločno upirali mišljenju, ki so ga širili federalisti o tem, da z navdušenjem sprejemajo možnost razbitja Zveze na ločeno konfederacijo.

V splošnem so se antifederalisti držali stališča, da je potrebna bolj učinkovita federalna država, vendar pa so jo označevali na več načinov. Nekateri so vztrajali na stališču, da je pravi smisel Zveze v občutju medsebojnega interesa in medsebojnih dolžnosti, ne pa v moči vlade. Najširše izdelano različico tega argumenta srečamo pri Agrippi, ki je odklanjal utrjeni ameriški imperij na značilnih antifederalističnih podlagah: zveza, temelječa na politični oblasti, bi se izražala v ponižanju ljudstva in negotovosti pravic. Ali ni tedaj za države izhod v ocepitvi?

Antifederalisti so se zelo trudili, da bi ublažili kritiko, ki so jo o konfederalni Ameriki širili pristaši ustave. Skušali so pokazati, kako okoliščine v Združenih državah niso tako slabe in da vse mogoče slabosti niso bile vedno posledica defektov konfederalne pogodbe, temveč bolj posebnih ekonomskih in političnih okoliščin. Še več, obtoževali so federaliste, da so s pretirano kritiko oslabili Zvezo.

Antifederalisti so skušali pokazati, da za težave, s katerimi se država srečuje, ni bila kriva neučinkovita skupna vlada. Candidius je vztrajal na tem, da je treba razlikovati med težavami, ki izhajajo od vlade, in težavami, ki izhajajo iz lastnih nesmotrnosti ali neustreznih okoliščin; zato, da bi stvari izboljšali, je bila nujna umirjena politična reforma. Pravi razlog ameriških težav je bil mnogo globlji od take ali drugačne oblike vladavine.

Federalisti so, po trditvah antifederalistov, pretiravali ob naštevanju težav, pred katerimi se je znašla Zveza, ne glede na to, ali so zadevale domače ameriško področje ali zunanje odnose. Težave so »razpihovali« do takšne mere, da je postalo nujno, da se morajo popraviti z ustavno reformo. Propaganda, s katero so federalisti zagovarjali ustavo, je po mnenju antifederalistov odvracala pozornost od pravih razlogov za probleme, ki so jih oni čutili kot kvarjenje ameriške duhovnosti. Namesto da bi preprečila tako kvarjenje, je ustava z vsemi določbami ta proces še okrepila.

Če upoštevamo vse oznake in dvome, ki so jih antifederalisti izražali, lahko sklepamo, da so bili tudi oni prepričani, da je zveza potrebna, da mora ta zveza imeti učinkovito vlado, kakor tudi, da Articles of Confederation take vlade ne omogočajo.

Po mnenju antifederalistov ni potrebno, da bi bila učinkovita vlada tako močna, kot je predvideno z ustavo. Široka pooblastila so skupaj s posebnimi pogodbami omogočila zvezni vladi neomejeno oblast. Federalisti so posebno poudarjali nacionalno obrambo in odločne trgovinske ukrepe. To težnjo so antifederalisti dojemali kot pomanjkljivost, da se spozna, da obramba in ekonomski napredek nista edina cilja vlade. Tudi vlade držav imajo svoje cilje, za katerih uresničevanje so potrebna ustrezna sredstva. Vrsta argumentov v tem delu razprav kaže, da so ameriški federalni sistem razumeli kot sistem vzporednih vlad, ki stojijo ena z drugo v ravnotežju ali pa v stanju napetosti.

V času razprav, ki so med ratifikacijo potekale med federalisti in antifederalisti, se je izkristaliziral pomen pojma »federal« in tudi možnosti, da se razume ameriški federalni sistem. Začetna in sorazmerno »čista« antifederalistična teza je bila obramba federalizma v njegovem doslednem pomenu, torej kot načela lige ali konfederacije, kot jo danes imenujemo. Po drugi strani so federalisti dokazovali, da sama federalna vlada ne more opravljati nalog, ki bi jih celo antifederalisti dodelili skupni vladi; da Articles of Confederation ni bila čisto konfederalna in da z ustavo predvidena vlada ni niti čisto nacionalna, niti čisto federalna, temveč je kombinacija enega in drugega. Ta kombinacija je omogočala vse vidike ustavnega sistema, torej tudi tisto, kar je bilo odločilnega pomena – ustavno razdelitev nalog in oblastnih pooblastil med skupno vlado in vladami držav.

Spoznanje, da imajo skupne vlade po eni strani in partikularne vlade po drugi strani različne objekte, seveda ni bila nova. Tako je na primer v Philadelfijski konvenciji Luther Martin dokazoval, da je naloga vlad, da ščitijo in določajo individualno svobodo, medtem ko je bila vloga skupne vlade oblikovana tako, da skrbi za skupne interese.

Tako antifederalisti niso mogli dosledno vztrajati pri doktrini o prevladi držav, ker so se zavedali, da bi to vodilo v anarhijo med državami. Niso pa mogli sprejeti nacionalne prevlade, ker so mislili, da bi to vodilo v centralizirano tiranijo. Obema ekstremoma naj bi se izognila nekoliko dvomljiva teza novega federalizma, ki je ponujala vlado, ki niti v celoti, niti v delih ni bila nadrejena.

Federalistični odgovor

Večina federalistov je govorila z jezikom novega federalizma, zato so nekateri z zadovoljstvom branili ustavo na teh temeljih. Skupna in posebne vlade imajo svoja različna področja dejavnosti. Ustava je ta področja opredelila, to so imeli za pogoj ravnotežja tudi v bodoče. Vendar pa so imeli najbolj sposobni federalisti tudi določene pomisleke. Tako je naprimer James Madison mislil, da rešitve notranjih in zunanjih problemov ameriške vlade ni mogoče najti v ravnotežju med državami in zvezo, kot v ustrezno organizirani in močni ameriški republiki. To stališče je bilo posebno poudarjeno na Philadelfijski konvenciji. Isti avtor je kasneje izrazil napadal ozke poglede Rogerja Shermana, po katerem so bile naloge Zveze vezane predvsem na odnose s tujino in na reševanje sporov med državami. Po Madisonu je bilo treba temu dodati – »neobhodno učinkovitost glede zagotavljanja osebnih svoboščin in postopno dodeljevanje pravičnosti«. To konvencijo je tudi izzvalo vse bolj pogosto omejevanje pravic in pravičnosti. Morali bi pričakovati, da ne more biti republikanske svobode ob takih zlorabah in ob taki praksi

v posameznih državah. Ta teza je zanikala temeljno predpostavko antifederalistične doktrine o primarnosti majhne republike v zagotavljanju individualnih svoboščin.

Aristokratska težnja ustave

Federalistični argument je odbijal kot nerealno tradicionalno republikansko zaupanje v patriotizem in ugled. Namesto tega so zagovarjali ustavni sistem, znotraj katerega najmočnejše naravne sile – zlasti strast pri pridobivanju ali pohlep – niso zadušene, so pa usmerjene po kanalih, ki vodijo k javnemu dobru in onemogočajo nasilje nad sodržavljeni. Majhne republike tega problema ne morejo rešiti; dobro konstituirana velika republika pa to zmore. Vendar pa del te rešitve sloni na veliki močni vladi, čeprav ta vidik reševanja ni tako poudarjen v Madisonovi formulaciji.

Celovita vlada

Federalisti in antifederalisti so si bili edini v tem, da se vlada usmerja k določenim ciljem, eden od teh je bil tudi zagotavljanje individualnih svoboščin. Glavna skrb generacije utemeljiteljev ameriške ustavnosti je bila, kako določiti meje dejavnosti vlade. Ob tem vprašanju so se pojavile nove razlike med federalisti in antifederalisti. Ena od opredelitev teh meja je bila v odgovornosti ljudstvu, druga pa o omejeni oblasti. Za federaliste je mogoče vlado omejiti samo z dobro zamišljeno kompleksno notranjo strukturo. Tako je A. Hamilton dokazoval na konvenciji v New Yorku, da je sistem uravnoteženja oblasti v ustavi »tako kompleksen in spretno pripravljen, da je skoraj nemogoče, da bi skozenj prodril kak nepolitičen ukrep.« Toda tam, kjer vidi Hamilton spretno uravnovešen urni mehanizem, so federalisti videli nevarnost.

Ko bi bila vlada res federalna vlada, potem ne bi bil potreben nikakršen celovit notranji nadzor. Luther Martin je pojasnjeval, da »so federalno vlado oblikovale države in to v svojem obsegu suverenosti na enak način, po kakršnem se oblikujejo pogodbe in zveze. Za tako razumljeno suverenost se ne more reči, da vsebuje interese in ali načela, ki niso skladna, da obstaja po eni strani aristokratsko, po drugi pa demokratsko načelo; ta načela suverenosti so enaka ne glede na to, ali so monarhistična, aristokratska, demokratska ali mešana.« Večina antifederalistov je priznavala potrebo po nečem drugem, kot je federalna vlada za Združene države in temu primerno so priznavali potrebo po strukturi, ki bi bila bolj celovita, kot je suverena neka skupščina.

Glede na vprašanje strukture vlade ima prav C. Kenyon, ki je trdila, da so antifederalisti dajali prednost sistemu delitve oblasti in sistemu ravnotežja oblasti in so odstopali od trditve, da dotedanji sistem ni v soglasju z izvirno demokratično vlado. Antifederalisti so kritizirali ustavo, ker je bilo v njej premalo delitve oblasti in premalo ravnotežja oblasti.

Pogosto se poudarja, da je najpomembnejša dediščina antifederalistov Bill of Rights, mnoga njihova stališča so prišla v predloge amandmajev, o katerih se je govorilo na konvencijah za ratifikacijo po državah in so nazadnje dobila svoj prostor v prvih desetih amandmajih, ki so bili sprejeti 1791. leta. Poudarjali so tri vrste pravic: na že uveljavljene proceduralne pravice – common law – v kazenskem postopku, na svobodo vesti in na svobodo tiska. Antifederalisti so vztrajali pri tem, da ustava izrecno prizna tradicionalne procesualne pravice: zaščito pred nezakonitim odvzemom svobode, tožbo in sojenje pred veliko poroto, soočenje prič, zaščito pred okrutnimi in nevsakdanjimi kaznimi. Najvažnejša od teh pravic je bilo sojenje pred poroto, zato se ni treba čuditi, da je bil eden od najbolj pogostih ugovorov proti ustavi prav ta, da ustava ni zagotavljala sojenja pred poroto v civilnih zadevah. Glede svobode vesti je bilo stališče antifederalistov zapleteno. Zavzemali so se tako za vladno podporo religiji, kot tudi za svobodo vesti. Svobodo tiska pa so antifederalisti gledali kot zaščitni znak ameriške svobode.

Zaključek

Razpravo o ustavi so antifederalisti izgubili, pa ne zato, ker so bili manj uspešni v dokazovanju in ker so bili slabši politiki, temveč zato, ker so imeli slabše argumente. Poskušali so pomiriti nasprotja. Kot je trdil Publius, v Ameriki ni bilo mogoče ustanoviti majhne republike, tudi antifederalisti sami niso bili pripravljeni plačati cene, ki bi jo zahteval tak podvig. Podlago republikanske vlade in rešitev za njene probleme se je iskalo v veliki in sestavljeni republiki. Ker so »očetje ustanovitelji« *tej nalogi posvetili vso svojo pozornost, je bila ustava veličasten odgovor na vse to. Federalisti so opozarjali Amerikance, da pravo načelo revolucije ni sovraštvo do vlade, temveč le sovraštvo do tiranske vlade. Prizadevali so si povrniti ravnotežje, ki so ga Amerikanci izgubili v navdušenju za revolucijo.*

Ustava je bila v čim večji možni meri oblikovana tako, da naj bo čim manj odvisna od teženj ljudi, da bi sledili samo svojim ozkim interesom. V tem je bil sistem več kot uspešen.

Tudi če je bila utemeljitev ameriške skupnosti zasluga federalistov, pa so pomisleki antifederalistov vendar dolgo odmevali skozi ameriško zgodovino. Zato lahko rečemo, da so bila načela te države bolj rezultat dialoga, kot pa samo zmaga ene strani, skupine federalistov.

Revolucionarno obravnavanje svobode je imelo velik vpliv na to, da so Amerikanci skušali izoblikovati vladno, ki bi odgovarjala njihovim ciljem. Duh revolucije je bil duh zavzetosti za skupno dobro. Antifederalisti so menili, da bi ustava še okrepila individualizem in so se bali za republiko. Čeprav je v tem nekaj poenostavljanja, lahko rečemo, da je kriza, s katero se je sedemdeset let pozneje spopadal A. Lincoln, zahtevala sintezo federalistične rešitve in antifederalističnih zadržkov. Prav antifederalisti so namreč, čeprav včasih nejasno, uvideli nezadostnost skupnosti, ki je bila samo gola skupnost interesov. Spoznali so potrebo, da mora biti Ameriška skupnost tudi moralna skupnost, če sploh hoče kaj biti; središče te skupnosti mora biti v srcih ljudi.